Wolmeri-linnas: 1) 25mal Määri-kuu p., lina-laat, 6 p. 2) 25mal Heina-kuu pääwal. 3) 21sel Mihkli-kuu p. 4) 25mal Talwe-kuu, lina-laat.

Wolweti-m.: 16mal Talwe-kuu, lina-laat.

Wõnnu-linnas: 1) 15mal Küünla-kuu pääwal, lina-laat. 2) 11mal Jaani-kuu pääwal. 3) 16mal Wiina-kuu p. 4) 10mal Jõulu-kuu p., lina-laat.

Wõõbsus, Räpina kihelkonnas: 1) 9mal Lehe-kuu paäwal, Nigula-laat. 2) 10mal Jõulu-kuu pääwal.

Wõru-linnas: 1) 9mal Määri-kuu pääwal, lina-laat. 2) 2sel Küünla-kuu p. 3) 22sel Küünla-kuu p. suur saksa laat, 8 pääwa. 4) 10mal Jüri-kuu p., weikse-laat. 5) 24mal Jaani-k. p. weikse-laat. 6) 10mal Leik-k. p. 9) 24mal Mihkli-k. p., Mihkli-laat. 8) 9mal Wiina-k. p. lina-laat. 8) 10mal Talwe-kuu pääwal, weikse-laat.

Narwa-linn peab lina, weikse ja hobuse-laata 6mast kunni 10ma Küünla-kuu pääwani — ja 20mast kunni 23mal Mihkli-kuu pääwani.

Ka üks paljas jutuke.

H. Chr. Anderseni „Muiste-juttudest".

Aidas oliwad õunapuud õitsemas; nemad oliwad ruttanud oma õisi enne lehteşi wälja ajama. Õues oliwad kõik pardi-pojad wäljas ja kaşs ka; see rõõmustas ennäst pääwapaisteşt, mida otse kui oma käpa pealt lakkus. Ja waadati üle wäljade, şiis seişis şeal wili nii rohelişes läikis, et şilm ja şüda ennaşt rõõmustas, ja weike lindude

laul kostis igal häälel ja igal poolel, juşt nagu oleks şuur püha, ja şeda wõis ka ütelda, şeşt täna ol Pühapääw. Kiriku-kellad kõlaşiwad, rahwas kõndis paremas riides kiriku poole; kõigel paistis lahke meel şilmişt, kõik oliwad täis rõõmu. See oli tõeste üks nii şoe ja kena pääw, et ütelda wõis: „Armas Jumal on jo ikka nii löppmata helde meie, inimeste, wasta!"

Aga kirikus seişis õpetaja kantsle peal ja kõneles kõwa ja walju sõnaga. Tema ütles, et inimeşed nii kaugele lahutatud olla Jumalaşt, et Jumal neid nuhtlema saada, ja et kurjad päraşt şurma põrgu minna, kus nemad põlema pidada igaweşt. Ja tema ütles, et nende uşs iialgi ei şurra ja nende tuli iialgi ei kustada; iialgi ei leida nemad rahu. Kole oli şeda juba pealt kuulda, aga õpetaja ütles şeda nii kindlaşt, kujustas põrgut kuuljatele kui üht koledat koobaşt, kuhu kõige maailma roojus kokku woolata. Seal ei olnud ühtigi jahutuşt igaweses wääwle-tules, seal ei olnud põhja. Sügawamale ja sügawamale wajuşiwad hukkamõistetud hinged, igaweşe, hääleta tühjuşe sişse. Hirmus oli şeda kuulda. Aga õpetaja kõneles şelleşt kõigeşt omaşt şüdameşt, ja kõik kuuljad kirikus oliwad kohkunud. — Aga õues laulşiwad weiked linnud nii rõõmşaşt, ja päike paistis nii soojaşt. Õues oli nagu kuulutaks iga